

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa Z. N.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu nr (...) w S.
oraz Samodzielnemu Publicznemu Specjalistycznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej
(...) w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Z.N. nie odwołał się wprost do żadnej z przyczyn kasacyjnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wskazał natomiast, że w sprawie konieczne jest rozważenie zastosowania wskazanych w „sentencji skargi kasacyjnej” przepisów prawa materialnego w kontekście dowodu *prima facie*. Powód w swojej ocenie wykazał okoliczności uzasadniające jego twierdzenia, a wobec niezastosowania dowodu *prima facie* doszło do oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi - obok podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) - odrębne i samodzielne wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Złożona skarga kasacyjna nie odpowiadała tym założeniom, ponieważ argumentacja powołana w celu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została scalona z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych. Ujęcie takie zapoznaje sens szczególnego wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. i uniemożliwia w istocie Sądowi Najwyższemu ocenę przyczyn kasacyjnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl., z dnia 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17, niepubl. i z dnia 10 maja 2018 r., I CSK 800/17, niepubl.), których zbadanie musi poprzedzać analizę zarzutów wypełniających podstawy kasacyjne.

Niezależnie od tego, w wywodzie mającym służyć uzasadnieniu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sformułowano zagadnienia prawnego, które spełniałoby wymagania stawiane w orzecznictwie przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07,

niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl. i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Nie wykazano również, aby w okolicznościach sprawy wystąpiła potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), ani też, aby skarga była oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Do ostatniej z powołanych przyczyn kasacyjnych nawiązywało lakoniczne stwierdzenie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa. W przyczynie kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie chodzi jednak o wskazanie naruszenia prawa, choćby oczywistego, lecz o to, by wykazane uchybienia skutkowały oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, co zakłada ewidentną, widoczną już *prima vista* dla każdego przeciętnego prawnika, wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16, niepubl. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dawała podstaw do stwierdzenia tego rodzaju wadliwości. Nadto, powołane w skardze argumenty skupiały się wokół prawidłowego stosowania art. 231 k.p.c., tymczasem przepis ten, jako objęty zakazem ustanowionym w art. 398³ § 3 k.p.c., nie może wypełniać podstaw skargi kasacyjnej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I CSK 123/10, niepubl., z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2018 r., I CSK 221/18, niepubl.). Odwołanie się do niego nie mogło tym samym służyć wykazaniu oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw